

Äldste Vaiangina Sikahema
i de sjuttios kvorum

När jag var fem år reste min familj från Tonga till Nya Zeeland för att beseglas i templet. Först seglade vi från Tonga till Fiji. Kyrkans medlemmar som reste med oss sjöng hela vägen. Det blåste upp till storm. Vågorna var större än skeppet vi var på! När stormen blev värre sjöng vi högre. Till slut gick stormen över.

När vi var säkert framme i Fiji behövde vi åka buss till flygplatsen. Sedan flög vi till Nya Zeeland.

När planet hade landat i Nya Zeeland väntade ytterligare en två timmar lång bussresa. Det var en sval morgon med låga moln. Alla på bussen pratade. Det lät högt! Sedan såg vi templet och plötsligt var det helt tyst i bussen.

Alla skyndade till den sidan av bussen där man kunde se templet. Jag trodde bussen skulle välta!

Pappa lyfte upp mig mot bussfönstret så att jag kunde se templet ordentligt. Templet verkade flyta bland molnen. Det såg himmelskt ut.

Fastän det hände för många år sedan kan jag fortfarande känna samma speciella anda i dag. Vi visste att vi tittade på Guds hus. Tidigare hade vi bara sett det på bilder. Det kändes fantastiskt. Jag minns att jag tänkte: *Finns Gud därinne?* Och lika snabbt tänkte jag: *Det här är Guds hus. Självkart finns han därinne.* Vi kanske inte ser honom i templet, men vi vet att vi kan känna hans Ande där. ●

Från en intervju med Richard Romney.

Finns Gud därinne?

En tempelresa

Följ labyrinten för att hjälpa familjen att komma till templet!